Noapte buna, Tereza

Îl privi speriata. Era puternic si frumos.
— Nu-ti fie teama, îi porunci el, n-am sa-ti fac nici un rau. Eu te-am creat.
— Cine esti? întreba ea.
— Dar tu stii cine esti?
— Eu sunt Tereza!
— Asa te chema înainte?
— Asa ma cheama acum. Dar tu, cine esti?
— Stapânul tau, Tereza.
— Cu ce drept, stapânul meu?
— Eu te-am creat, nu ai de unde sa stii, te-am creat sa te iubesc, eram singur aici.
— Ce este aici?
— Chiar de ti-as spune, nu ai întelege.
— Oricum, nu înteleg nimic.
— Ai sa întelegi, Tereza. Numai sa nu-ti fie teama.
— Nu mi-e teama. Sa nu ma atingi, stai acolo. Cum te cheama?
— Clais.
O privea încântat. Era nelinistita si frumoasa.
— Esti un prost, Clais, sunt frumoasa dar nu sunt fara liniste. Am fost dorita în atâtea lumi încât am învatat ceva din haosul pestrit în care va zbateti voi, fiintele. Tu ce esti, om, nu-i asa?
— Sunt om, recunoscu Clais. Dar sunt foarte singur si nu-s obisnuit… Mi-e dor de ai mei.
— Esti tânar, ofta Tereza. Si singur. Sunt departe cei de care ti-e dor?
— Prea departe. M-au debarcat aici sa le construiesc o lume, ziceau ca se vor întoarce, multi, sa ridice orase, cetati si porturi. Nu s-au mai întors si cred ca m-au uitat. Pot sa te tin de mâna, Tereza?
— Sa nu ma atingi, stai acolo!
— Dar eu sunt stapânul tau, Tereza.
— Tu esti Clais, un om, stapânul nimanui. Cum de m-ai nascocit tocmai pe mine?
— Eram singur si doream sa fiu iubit de cineva.
— Ha, ha, râse Tereza, sa nu ma iubesti TU pe mine. Sunt o curtezana. Am fost iubita de regi si printi dintr-o sumedenie de lumi. M-au adorat fapturi de la hotarul infernului si m-au îmbratisat zeii… Pe când tu, esti un simplu om.
— Esti frumoasa, Tereza.
— Acuma sunt frumoasa. Sa nu te minti mai târziu. Cine te-a învatat sa ma chemi?
— Nimeni, sunt singur. Te-am gândit si te-am creat singur, ar trebui sa-ti fiu stapân.
— Esti frumos, Clais, esti tânar, nici un om nu m-a stapânit pâna acum.
— Pot sa te tin de mâna?
— Poti, raspunse curtezana. Apoi arata-mi lumea ta.

"Tu esti o lume" sopti el în gând. "Cât esti de fericit, nefericitule" îi raspunse Tereza înfiorându-se usor. Pornisera. Treceau peste un pod ce se sfârsea la margine unei scoici frumos rasfrânte.
— Este casa mea, zise Clais intrând. Tereza îl urma.
— Arata-mi, ceru ea.
— Am sa-ti arat oglinzile fermecate, ele se aprind din când în când si chipuri necunoscute apar si spun lucruri fara noima. Pe mine ma distreaza, mai ales atunci când apar si chipuri de fete ce-mi stiu numele si par a vorbi cu mine. "Raspunde, Clais", zic ele. Un timp am încercat sa le vorbesc dar nu ma auzeau, se plictiseau si plecau. O data o fata a plâns si mi-a parut rau. Tu plângi, Tereza?
— Nu! Rosti ea mânioasa. Cum sa plâng eu?
— Stiu, tu esti o curtezana iar curtezanele nu plâng.
Se priveau în ochi.
Erau tematori si frumosi.
— Povesteste-mi despre tine, porunci Tereza.
— Nu am fost niciodata stapân în lumea de unde vin. Sunt doar un parasit de la care se cere, se asteapta un vis frumos. Când m-au adus aici mi-au cerut o lume în care sa traiasca ei dar eu te-am creat pe tine, esti mai frumoasa decât ceea ce îmi cereau ei. Aveam parinti, i-am uitat, prieteni de tot soiul, nu-i mai stiu, era cam demult când am picat aici, calare pe scoica în care stau acum. Pe atunci nu exista nimic în jur, decât un desert peste care am tot plutit, era si o bezna cumplita. Am nascocit lumina dar nu asa cum o vezi acum. Lumina de demult era neînchipuit de frumoasa, apoi am sadit oaze peste pustiul nesfârsit, am creat animalele si plantele, am scotocit pamântul dupa râuri si am ridicat muntii din zare. Sunt puternic, Tereza, stiu taine care ar putea îngropa totul în mai putin de o clipa. Ma gândesc, tot ce am zidit pâna acum sa-ti daruiesc.
— Ce sa fac cu o lume pustie?
— Dar nu-i pustie, undeva, în scoica în care traiesc se afla ascunsi o parte din fratii si din surorile mele dar acum nu-i mai gasesc, poate ma vei ajuta tu? Stii, demult, dupa ce am facut tot ce vezi cu ochii, una dintre tainele care ma ajutau la zbor s-a sfarâmat lovindu-ma. De atunci toate sunt taine, pâna si locul unde sunt ascunsi fratii si surorile. Mi-e somn, Tereza, si totul în jur este ascuns.
Clais se strecura într-un perete ce-l înghiti cu un oftat. Tereza se ridica mândra în picioare. Cauta o oglinda, dar nu gasi decât oglinzile fermecate în care îsi vedea chipul deformat si palid. Mângâie peretii încrustati cu tot soiul de luminite, ochi pareau ca o privesc din toate partile si umbre se furisau tacute prin spatele ei. Se întoarse brusc, era singura în fata unui loc ciudat, vedea afara prin ceva ce nu vedea, ceva mai transparent ca aerul. Un cerb aripat pluti peste vaile înecate în ceata, coborâse noaptea si flori ciudate înfloreau, îsi ridicau lujerele spre cele doua lune ce potopeau înaltul cu argint. Un paianjen-saritor se foi prin apropiere iar scoica tremura putin.
Cumva încântata, Tereza iesi din scoica. Cunostea lumea oamenilor ca pe un loc de spaima; de oameni învatase sa-i fie mila, ei nu erau în stare decât sa distruga încercând sa imite ceva din splendoarea universului, îi ocolea, nu le colinda visele.

Aici totul parea schimbat, nimic din ce vedea nu semana cu lumile create de ei. Erau niste munti în fata ei, câtiva copaci, un râu ce cobora mai încolo, o colina domoala peste care fosnea ceata. Se apropie de râu dar acesta fugi, apa lui se ascunse printre pietre si rasari în spatele ei. Cerbul aripat veni aproape si o amusina temator. Simti mireasma de mosc si închise ochii înfiorata… O floare îi mângâia sandaua într-o crestere domoala spre genunchi. Se retrase catre scoica surâzând. "Toate-s ascunse" gândi ea. "Ce lume traznita ai facut, sarmane Clais. E ca într-un basm, parca as fi acasa".
Una din lune apunea într-un orizont de purpura, cealalta crestea în exaltare aruncând vapai de lumina peste bratul de padure din fata scoicii. Intra toropita si se aseza pe jiltul din fata ferestrei. Voci se nascura în fata ei si una din oglinzile fermecate prinse viata, un chip linistit, cu ochi departati, o privi.
— Cine esti? întreba chipul din oglinda.
— Tereza, raspunse în grai rostit.
— Tereza – celalalt paru ca se gândeste putin – este un nume frumos, nu-i asa?
— Este numele meu, tu cine esti?
— Unde este Clais, întreba chipul din oglinda.
— Doarme. Tu cine esti? Daca nu raspunzi am sa-ti sparg oglinda.
— Sa nu faci asta, sunt un prieten al lui Clais.
Alte oglinzi se aprinsera si ochi de barbati si femei o priveau. "Astia-s oameni", pufni Tereza împacata ca ei nu-i pot auzi gândul. Curios, nici ea nu era în stare sa le asculte gândurile. Auzea doar visul lui Clais si pe data se simti dezmierdata de o bucurie cum nu mai întâlnise de mult.
— Cine este? întrebau chipurile din oglinzi. Ce cauta acolo, a scos-o Clais din germinator? N-o cunoastem.
— Liniste, ceru întâiul si ceilalti tacura. Apoi mai zise: Vrei sa-l trezesti pe Clais, te rog?
Vocea lui era blânda, dar dincolo de ea Tereza ghicea încordare.
— De ce? Este obosit si toate sunt ascunse.
— Vrem sa-l ajutam, a facut o greseala, rosti alt chip.
Tereza zâmbi.
— Nu are nevoie de ajutorul vostru. Sunt eu aici.
— Sa-i spui ca venim spre el sa vedem lumea pe care ne-a fagaduit-o.
Între oglinzi coborî tacerea.
— Sa nu veniti aici, ceru Tereza.
— Tu de unde esti, întreba una dintre oglinzi.
"Ce seamana cu mine", gândi ea apoi raspunse:
— Vin de prea departe ca sa întelegeti voi. Si nici nu va doresc aici.
Trecu în alta încapere si atinse peretele sub care dormea Clais.
— Tereza? întreba el.
— Vino, chipurile din oglinda vor sa ajunga la tine, dar am impresia ca nu mai cunosc drumurile.
Îl privi în ochi. Stiu atunci ca doreste ceva mai presus decât existenta ei de scânteie de vis, îl apuca de mâna.

"Numai tu poti sa-i aduci încoace, daca îi doresti ma vei pierde pe mine… daca ma doresti… alunga-i" îi sopti în gând.
Intrara în sala cu oglinzi.
— Clais, rostira chipurile, da-ne coordonatele.
Încet, el rasuci un buton, vocile amutira, luminile se stinsera încet, cu un suspin se desfacura ferestrele si-i inunda un întuneric de argint din afara. Undeva în adânc ceva mai zumzai o vreme, apoi nimic nu se mai auzi.
— Cândva, sopti Clais, o taina a explodat si m-a lovit. De atunci toate sunt taine. Multe sunt ascunse si vor muri… Poate nu vom avea nevoie de ele. Dar tu ce vei face într-o lume pustie?
— Vino, zise Tereza.
Trecura spre padure prin apa râului si apa le mângâie picioarele desculte.

1998

© Marian Truta

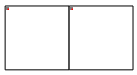

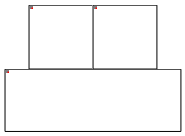

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.**(online)**